

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 19 sierpnia 2025 r.

Poz. 3355

WYROK NR II SA/RZ 88/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 28 maja 2025 r.

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SWSA Elżbieta Mazur-Selwa Sędziowie NSA Stanisław Śliwa /spr./ AWSA Jolanta Kłoda-Szeliga Protokolant starszy specjalista Anna Mazurek-Ferenc po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2025 r. sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Rzeszowie na uchwałę Rady Gminy Chmielnik z dnia 30 listopada 2023 r. nr L/314/2023 w przedmiocie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Chmielnik biorących udział w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, szkoleniach, ćwiczeniach i wykonujących inne zadania stwierdza nieważność § 1 pkt 1 zaskarżonej uchwały

Uzasadnienie

Uzasadnienie Uchwałą Nr L/314/2023 z 30 listopada 2023 r. w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Chmielnik biorących udział w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, szkoleniach, ćwiczeniach i wykonujących inne zadania Rada Gminy Chmielnik ustaliła przedmiotowy ekwiwalent, w podstawie prawnej powołując art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r., poz. 40 z późn. zm.), zwanej dalej "u.s.g." oraz art. 15 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 15a ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 194 z późn. zm.), określanej następnie jako "u.o.s.p.". Skargę na powyższy akt złożył Prokurator Rejonowy w Rzeszowie, kwestionując go w całości i zarzucając, że został wydany z istotnym naruszeniem prawa tj. art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.o.s.p. w zw. z art. 7 i 94 Konstytucji RP poprzez określenie, w § 1, wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika za udział w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, w zabezpieczeniu obszaru chronionego właściwej jednostki ratowniczo - gaśniczej Państwowej Straży Pożarnej określonego w miejskim planie ratowniczym - za każdą rozpoczętą godzinę w sytuacji, gdy przepisy ustawy upoważniające uprawniały Radę Gminy do ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika ochotniczej straży pożarnej za każdą rozpoczętą godzinę uczestnictwa w działaniu ratowniczym oraz akcji ratowniczej naliczaną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej, w konsekwencji czego zaskarżona uchwała sprzeczna jest z zakresem regulacji przekazanej Radzie na podstawie ustawy kompetencyjnej. Zdaniem Prokuratora, przyjęte w § 1, a wskazane wyżej sformułowanie stanowi bez wątpienia modyfikację treści przepisu art. 15 ust. 2 u.o.s.p. Uchwała podjęta na podstawie tej regulacji nie określa konkretnej kwoty ekwiwalentu, jaką otrzymuje strażak ratownik OSP w związku z uczestnictwem w konkretnym działaniu ratowniczym. Wysokość tej kwoty uzależniona jest od liczonego w godzinach przedziału czasu, jaki strażak ratownik OSP poświęcił na uczestnictwo w działaniu ratowniczym. Przepis ten zastrzega *expressis verbis*, że wysokość ekwiwalentu nalicza się "za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej". W ocenie Prokuratora, istotnym jest również, że przepis ustawy kompetencyjnej posługuje się pojęciem "uczestniczenie", a nie pojęciem "udział". Uczestniczenie bowiem oznacza nie jakikolwiek udział (a zatem również bierny), lecz branie w czymś czynnego udziału, współdziałanie w jakiejś akcji. Uczestnictwo

w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej wiąże się z bezpośrednim wykonywaniem czynności ratowniczych, natomiast udział nie musi być zawężony do działania bezpośredniego, może on obejmować również czynności pomocnicze, czy nadzorcze. Tymczasem uchwalając akt prawa miejscowego w oparciu o normę ustawową, organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym, a normy kompetencyjne winny być odczytywane w sposób literalny. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Chmielnik - działając imieniem Rady Gminy Chmielnik - wniósł o jej oddalenie. Podniósł, że kwestionowana uchwała wskazuje, że ekwiwalent wypłaca się "za udział w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, zabezpieczeniu obszaru chronionego właściwej jednostki ratowniczo-gaśniczej Państwowej Straży Pożarnej określonego w miejskim planie ratowniczym - za każdą rozpoczętą godzinę", nie definiując przy tym jak rozumieć tę godzinę. Definicja jak liczyć godzinę wynika zaś wprost z ustawy o ochotniczych strażach pożarnych, która określa, że każda godzina liczona jest od momentu zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt. 7 u.o.s.p. Kwestionowany § 1 pkt 1 uchwały mówi o każdej "rozpoczętej godzinie", a nie "za każdą godzinę udziału", a zatem zapis ten oddaje w pełni sens i logikę interpretacji zapisu ustawowego. Odnosząc się do definicji użytego w uchwale słowa "udział" Wójt podniósł, że słownik języka polskiego określa to sformułowanie jako synonim słowa "uczestnictwo". W systemie prowadzenia działań ratowniczych i jego ewidencji nie da się wpisać "udziału biernego", a co za tym idzie wystąpić o ekwiwalent. Każdy "udział" musi być czynny. Działania ratownicze to nie działania pomocnicze czy też nadzorcze, na co wskazuje definicja zawarta w ustawie o ochronie przeciwpożarowej. Wójt podkreślił, że sformułowanie treści uchwały nie jest modyfikacją brzmienia przepisu art. 15 ust. 2 u.o.s.p. Skoro pewne kwestie reguluje ustawa, to nie było potrzeby regulacji tego w uchwale. Dodatkowo Wójt wskazał, że skarżona uchwała była podstawą wypłaty ekwiwalentów dla strażaków ratowników w roku 2024, a jej okres obowiązywania nie może być dłuższy niż 2 lata. Stwierdzenie jej nieważności od chwili jej uchwalenia będzie rodzić trudne do przewidzenia skutki po stronie Gminy oraz strażaków, którym na jej podstawie wypłacono ekwiwalenty. W bieżącym roku Rada Gminy zobowiązana będzie ponownie procedować uchwałę dotyczącą ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ochotników i przy jej podjęciu będzie się kierowała sugestiami zawartymi w skardze oraz istniejącym orzecznictwem sądów administracyjnych. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje: W myśl art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), zwanej dalej "P.p.s.a.", akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego mogą stanowić przedmiot kontroli sądowej. Sąd dokonuje jej mając na względzie kryterium zgodności z prawem, do czego zobligowany jest stosownie do brzmienia art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267). Kontrola ta ma na względzie brzmienie art. 91 ust. 1 i ust. 4 u.s.g. Stanowią one, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Przy czym, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Ustawodawca nie wskazał, jakie uchybienia normom prawnym zaliczają się do istotnych, a które należy zakwalifikować jako nie mające takiego znaczenia. Rozróżnienie to zaś ma kluczowe znaczenie przy ocenie tego, czy istnieją podstawy do uwzględnienia skargi poprzez stwierdzenie nieważności badanej uchwały. W kwestii tej istnieje natomiast ugruntowane orzecznictwo sądowe, które do naruszenia prawa o charakterze istotnym zalicza naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał [np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) z 24.01.2025 r. III OSK 6510/21]. A contrario, za naruszenie nieistotne należy uznać takie odstępianie od treści określonej normy prawnej, które pozostaje bez wpływu na kluczową treść aktu organu gminy. Uwzględniając skargę na akt prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego lub też inny akt tego organu, ale podjęty w sprawach z zakresu administracji publicznej sąd stwierdza jego nieważność w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności, o czym mowa w art. 147 § 1 P.p.s.a. Stroną skarżącą w niniejszej sprawie jest Prokurator. Legitymacja tego podmiotu wynika z dwóch aktów prawnych, a mianowicie ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.). Ten pierwszy akt przyznaje prokuratorowi prawo do wniesienia skargi w art. 8 § 1 i art. 50 § 1, natomiast drugi reguluje to w art. 70. W myśl art. 94 ust. 1 u.s.g., nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie określonym w art. 90 ust. 1, albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego. Skarżona uchwała podjęta została w dniu 30 listopada 2023 r., jednak dopuszczalne było stwierdzenie jej nieważności, bowiem stanowi ona akt prawa miejscowego. Pod tym ostatnim pojęciem rozumie się akt

normatywny zawierający normy postępowania o charakterze generalnym i abstrakcyjnym. Normatywny charakter aktu oznacza, że zawiera on wypowiedzi wyznaczające adresatom pewien sposób zachowania się, przybierający postać nakazu, zakazu lub uprawnienia. Charakter generalny oznacza, że normy zawarte w akcie definiują adresata poprzez wskazanie cech, a nie poprzez ich wymienienie z nazwy. Natomiast abstrakcyjność normy wyraża się w tym, że nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych, z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji. Akty te nie mogą więc konsumować się przez jednorazowe zastosowanie. Ponadto, akty prawa miejscowego skierowane są do podmiotów pozostających poza strukturą administracji (np. wyrok NSA z 25.09.2019r. II OSK 2678/17). Objęta skargą uchwała spełnia powyższe wymogi. Jest ona bowiem skierowana do strażaków ratowników OSP z terenu Gminy Chmielnik uczestniczących w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu, ćwiczeniu, czy też wykonujących inne zadania oraz do kandydatów na strażaka ratownika OSP z terenu Gminy Chmielnik. Są to podmioty zewnętrzne względem administracji gminnej. Uchwała przyznaje im określone uprawnienie, a jego adresaci nie zostali wskazani imiennie, jak również mogą oni przedmiotowe uprawnienie uzyskać wielokrotnie, w zależności od częstotliwości uczestnictwa w określonych w uchwale działaniach. W świetle art. 40 ust. 1 u.s.g., gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego, obowiązujących na obszarze gminy, na podstawie upoważnień ustawowych. Zgodnie zaś z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Ponadto, z art. 7 Konstytucji RP wynika, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Należy też zwrócić uwagę na § 115 rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" - stosowanego do aktów prawa miejscowego z mocy § 143 tego aktu - w myśl którego, w rozporządzeniu zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym). Bardzo ważne jest zatem, aby organ stanowiący w sposób ścisły przestrzegał wytycznych wynikających z takiego upoważnienia. Jedną z naczelnych zasad prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji, a odstępianie od niej jest istotnym naruszeniem prawa przez organ. Realizując zatem delegację ustawową prawodawca lokalny w podejmowanym akcie posługiwać się sformułowaniami, które będą w sposób pełny odzwierciedlały tę delegację, a unikać takich, które mogłyby wzbudzać wątpliwości w tym przedmiocie. Treść przyjmowanego aktu prawnego musi być więc jasna. Składający skargę Prokurator zakwestionował brzmienie § 1 pkt 1 uchwały zarzucając, że nie odpowiada ono zakresowi regulacji przekazanej radzie na podstawie ustawy kompetencyjnej. Treść tego przepisu jest następująca: "Ustala się wysokość ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika Ochotniczej Straży Pożarnej z terenu Gminy Chmielnik w następujący sposób: za udział w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, zabezpieczaniu obszaru chronionego właściwej jednostki ratowniczo-gaśniczej Państwowej Straży Pożarnej, określonego w miejskim planie ratowniczym - 20 zł za każdą rozpoczętą godzinę." Natomiast będący podstawą materialnoprawną przedmiotowego aktu art. 15 ust. 2 u.o.s.p. stanowi: "Wysokość ekwiwalentu pieniężnego ustala, nie rzadziej niż raz na 2 lata, właściwa rada gminy w drodze uchwały. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego nie może przekraczać 1/175 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego brutto, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251 i 1429) przed dniem ustalenia ekwiwalentu pieniężnego. Ekwiwalent pieniężny nalicza się za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny, a w przypadku kandydata na strażaka ratownika OSP - za każdą rozpoczętą godzinę szkolenia. Ekwiwalent pieniężny jest wypłacany z budżetu właściwej gminy". W orzecznictwie sądowym wyrażono stanowisko, że pojęcie "uczestnictwa" użyte przez ustawodawcę w art. 15 ust. 1 u.o.s.p. odzwierciedla określony przedział czasu, w którym strażak ratownik OSP pozostaje zaangażowany w działania ratownicze. Ustawodawca zdecydował się dookreślić moment rozpoczęcia owego uczestnictwa, zastrzegając, iż jest nim "zgłoszenie wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej" (art. 15 ust. 2 u.o.s.p.). Doprecyzowanie tej kwestii na poziomie ustawowym zasadniczo powinno czynić zbędnym normowanie jej w uchwale ustalającej wysokość ekwiwalentu. Upoważnienie do ustalenia wysokości ekwiwalentu zawarte w treści art. 15 ust. 2 u.o.s.p. nie umocowuje bowiem do określenia zakresu uprawnienia do tego ekwiwalentu. Materia ta została unormowana na poziomie ustawowym. Nie oznacza to jednak, że w treści uchwały ustalającej wysokość ekwiwalentu nie mogą znaleźć się postanowienia powtarzające treść art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.o.s.p., w zakresie w jakim precyzują, że ekwiwalent przysługuje za uczestnictwo w działaniach ratowniczych, za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Realizacja konstytucyjnej zasady działania na podstawie i w granicach prawa nie oznacza restrykcyjnego zakazu powtórzeń przepisów

ustawowych w aktach prawa miejscowego. Takie powtórzenia należy traktować jako nieszkodliwe powielenie przepisu ustawowego w akcie prawa miejscowego nakierowane na poprawę jego czytelności i komunikatywności. Brak tego powtórzenia może nawet prowadzić do powstania sporów co do momentu, od którego nalicza się ekwiwalent, a tym samym sporów co do jego wysokości. Art. 15 ust. 2 u.o.s.p. zastrzega bowiem *expressis verbis*, że wysokość ekwiwalentu nalicza się "za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej". Udział w działaniu za który należny jest ekwiwalent strażakowi nie musi być więc tym samym co uczestnictwo w takim działaniu od momentu zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej [tak np. wyrok NSA z 13.09.2023 r. III OSK 2588/22, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA) w Opolu z 26.09.2024 r. I SA/Op 612/24, wyroki WSA w Rzeszowie: z 22.11.2023 r. II SA/Rz 897/23, z 13.03.2025 r. II SA/Rz 14/25, wyrok WSA w Krakowie z 7.01.2020 r. III SA/Kr 1125/19, wyrok WSA w Bydgoszczy z 17.12.2019 r.). Rada Gminy Chmielnik w zaskarżonej uchwale przyjęła, że przedmiotowy ekwiwalent nalicza się "za każdą rozpoczętą godzinę" bez wskazania co stanowi moment rozpoczęcia godziny. Powyższe może zdaniem Prokuratora, a Sąd w pełni pogląd ten podziela, rodzić wątpliwości co do tego. Te zaś są w świetle wskazanych wyżej rozważań niedopuszczalne. Jak już bowiem zaznaczono, organ jednostki samorządu terytorialnego wydając akt na podstawie upoważnienia ustawowego musi dokładnie przestrzegać jego zakresu. W konsekwencji, powinien posługiwać się takimi pojęciami, które w jak najpełniejszy sposób będą oddawać treść tego upoważnienia. Wydany akt powinien więc zawierać treść, która będzie jasna pod względem interpretacyjnym. Jeśli więc Rada chciała wypełnić treść upoważnienia z art. 15 ust. 2 u.o.s.p., to mogła bądź to ograniczyć się do wskazania samej tylko stawki ekwiwalentu bądź też mogła podać tę stawkę z zacytowaniem treści powołanego przepisu, a więc wskazać, że przysługuje on za uczestnictwo w określonych działaniach, a nalicza się go "za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny". W tym pierwszym wypadku, do pełnego odczytania istotnej dla adresata uchwały treści normy prawnej konieczne byłoby uwzględnienie zarówno tekstu podjętej uchwały, jak i unormowania zawartego w powołanym art. 15 ust. 2 u.o.s.p. Natomiast w tym drugim wypadku wystarczyłby *de facto* sam tekst uchwały. Rada natomiast skorzystała z rozwiązania, które rodzi niepewność co do tego, czy ustalone w § 1 pkt 1 uchwały kwoty ekwiwalentu za uczestnictwo w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, zabezpieczaniu obszaru chronionego właściwej jednostki ratowniczo-gaśniczej Państwowej Straży Pożarnej, określonego w miejskim planie ratowniczym przysługują za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny. Brak doprecyzowania rodzi więc niepewność co do wysokości przedmiotowego świadczenia, bowiem nie jest jasne, jakie zdarzenie stanowi początek naliczania przedmiotowego świadczenia. Ustawodawca wskazał bowiem wyraźnie na przedział czasu, za który przyznawany jest ekwiwalent, precyzując moment rozpoczęcia uczestnictwa w określonych w ustawie o ochotniczych strażach pożarnych czynnościach. Skoro więc organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego obowiązuje wymóg ścisłego przestrzegania upoważnienia do podjęcia określonego aktu, to posłużenie się w uchwale sformułowaniem "za każdą rozpoczętą godzinę" bez precyzyjnego wskazania momentu, od którego uznaje się "rozpoczęcie godziny", stanowi istotne naruszenie delegacji ustawowej jako mogące rodzić wątpliwości interpretacyjne. To zaś musiało skutkować stwierdzeniem nieważności skarżonej uchwały. Nie mogła znaleźć usprawiedliwienia argumentacja Wójta, iż ze względu na funkcjonujący sposób ewidencjonowania wyjazdów jednostek OSP do określonych ustawą o ochotniczych strażach pożarnych działań, w praktyce przedmiotowy ekwiwalent wypłacany jest tak jak tego wymaga wskazana ustawa, a zatem od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny. Oceniając bowiem prawidłowość skarżonej uchwały Sąd bada treść zawartych w niej zapisów, a nie to jak są one stosowane w rzeczywistości. Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu Prokuratora dotyczącego zakwestionowania użycia przez Radę pojęcia "udziału" zamiast tego, którym posłużył się ustawodawca, a zatem "uczestnictwo" Sąd zaznacza, że w jego ocenie, kwestia ta nie ma znaczenia dla sposobu rozpoznania wniesionej skargi. Wskazane pojęcia stanowią bowiem w istocie synonimy. W powołanym wyżej wyroku NSA z 13 września 2023 r. (sygn. akt III OSK 2588/22) zauważono ten problem i Sąd ten stwierdził, że ustawodawca w treści art. 15 ust. 1 u.o.s.p. nie posłużył się terminem "udział", lecz terminem "uczestnictwo". Skorzystanie w uchwale z terminu innego niż ustawowy, dla określenia działania, które ten termin ustawowy definiuje rodzi niebezpieczeństwo, że przy realizacji prawa do ekwiwalentu, poprzez naliczenie jego wysokości, będzie mu nadawana treść inna od ustawowej, in concreto, że "udział w działaniu ratowniczym" nie będzie rozumiany, jako "uczestnictwo w działaniu ratowniczym" od momentu zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Stanowisko to zostało następnie powielone w innych

orzeczeniach sądowych. Zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, kwestia ta ma jednak wtórny charakter, bowiem istotny jest brak pełnego zacytowania brzmienia stosownego przepisu ustawy, skutkujący niejasnością przyjętego zapisu. To zatem dookreślenie momentu rozpoczęcia uczestnictwa we wskazanych przez ustawę o ochotniczych strażach pożarnych czynnościach ma decydujące znaczenie dla stwierdzenia nieważności uchwały. Zwrócił zresztą na to słusznie uwagę Wójt Gminy Chmielnik, który zaznaczył, że w systemie prowadzenia działań ratowniczych i jego ewidencji nie da się wpisać "udziału biernego", do którego odwoływał się Prokurator w złożonej skardze; każdy bowiem udział musi być czynny, na co wskazuje ustawa o ochotniczych strażach pożarnych. Z wyżej powołanych względów - działając na podstawie art. 147 § 1 u.o.s.p. - stwierdzono nieważność § 1 pkt 1 skarżonej uchwały. Uznano bowiem, że treść tego przepisu stanowi niedopuszczalną modyfikację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 ust. 2 u.o.s.p., co z kolei stanowi istotne naruszenie prawa. Zakres rozstrzygnięcia Sądu dotyczył tylko powołanego unormowania, bowiem inne zawarte w przedmiotowej uchwale uznano jako zgodne z prawem i mogące funkcjonować samodzielnie tj. bez wyeliminowanego przepisu.